

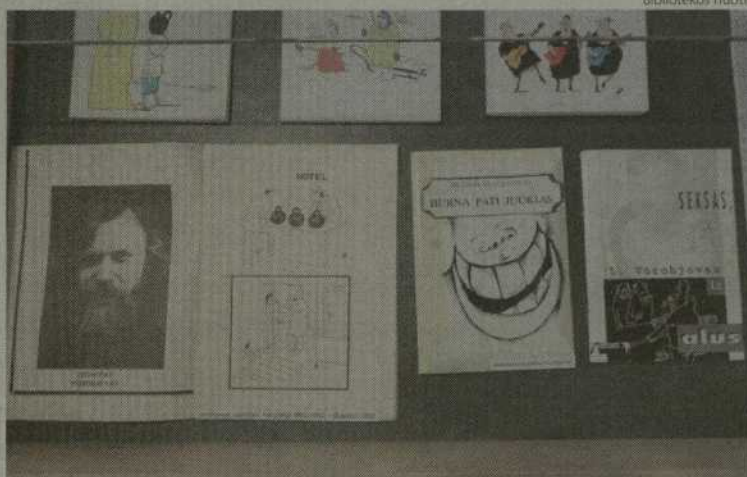
Spaudinių paroda – karikatūristo Leonido Vorobjovo 75-mečiui

Šiaulių apskrities Povilo Višinskio viešosios bibliotekos III aukšto galerijoje eksponuojama spaudinių paroda „Žmogus be kompleksų. Karikatūristui Leonidui Vorobjovui – 75“.

Savitu stiliumi pasižyminti šiauliečio kūryba publikuodavo Šiaulių miesto, šalies ir užsienio spauda. Daug ir glaudžiai karikatūristas bendradarbiavo su „Šiaulių kraštu“.

Savo darbus L. Vorobjovas yra pristatęs tarptautinėse karikatūrų parodose Anglijoje, Armėnijoje, Belgijoje, Bulgarijoje, Latvijoje, Italijoje, Rusijoje, Turkijoje, JAV, Kanadoje, Vokietijoje.

L. Vorobjovas išleido 4 karikatūrų knyges: „Seksas, L. Vorobjovas ir alus“ (1997 m.), „Karikatūros“ (2004 m.), „Karikatūros 2“ (2007 m.) ir „Karikatūros 3“ (2008 m.).

Šiaulių apskrities Povilo Višinskio viešojoje bibliotekoje eksponuojama spaudinių paroda „Žmogus be kompleksų. Karikatūristui Leonidui Vorobjovui – 75“.

L. Vorobjovas gimė 1949 metų kovo 10 dieną Šiauliuose, anapilin išėjo 2013 metų gru-

džio 2 dieną. Parengta pagal bibliotekos inf.

R. Balza toliau vadovaus „Aušros“ muziejui

Kultūros ministerija pranešė, kad Šiaulių „Aušros“ muziejui dar penkerius metus vadovaus dabartinis jo vadovas Raimundas Balza. Jis laimėjo ministerijos surengtą konkursą eiti muziejaus direktoriaus pareigas. R. Balza buvo vienintelis konkurse dalyvavęs kandidatas.

Muziejininkas ir istorikas R. Balza įstaigai vadovauja nuo 1997 metų. Vilniaus universitete jis yra baigęs istorijos studijas.

Šiaulių „Aušros“ muziejaus vadovo kadencijos trukmė – penkeri metai.

„Šiaulių krašto“ inf.

Redakcijos archyvo nuotr.

Šiaulių „Aušros“ muziejaus direktorius Raimundas Balza laimėjo konkursą ir toliau vadovaus muziejui.

Liudviko dešimtmečiai (1)

Liudvikas Stankus teigia: „Laimė yra būti naudingam kitiems. Visada stengiausi tai daryti.“

ratus nuo pat pradžių jam kaišiojo buvęs įmonės direktorius Antanas Onuškevičius, karjeros laiptais pakilęs iki aukšto ministerijos valdininko. Kuo jam neįtiko? Gal kad buvo ne iš „savų“.

Šiaulių miesto garbės pilietis, buvęs vienas miesto vadovų, miesto Vykdomojo komiteto pirmininkas Vilius Kazanavičius laiškė Liudvikui yra pasidalijęs tokiu prisiminimu: „... dabar apie Jūsų padėtį, įsitvirtinant įmonės vadovu. Tikrai – buvo nelengva, štai dėl ko:

buvęs direktorius, berods, Onuškevičius labai gerai kotiravosi miesto valdžios rate. Bet ne už tai, kad sumaniai vadovavo įmonei ar padėjo spręsti miesto problemas. Jūs žinote, ką turiu omenyje. Jo „vertę“ pastebėjau ir aš, pradėjęs 1969 metais dirbti Vykdomojo komiteto pirmininko pavaduotoju. Palikdavome mašinas (lengvasias) saugojamame kieme. Vieną rytą atėjęs nerandu mašinos. Sargas pranešė, kad ja išvažiavo naktį Onuškevičius. Man neaišku – kame

reikalas? Mano vadai pasakė, kad čia nieko tokio. Bet jam pasakiau, kad jeigu bus dar, tai... Taigi, Jums kukliam ir pareigingam žmogui po jo buvo sunku.“

Tos knygos – testamentas

„Aš pats vis klausiu savęs, kas aš esu? – sako ponas Liudvikas, kai kalbamės, kas paskatino imtis atsiminimų knygų. – Tos knygos – gal tai ir aš? Kai pagalvoji, Dieve, kokius darbus teko dirbti, kiek teko visko pernešti ir išgyventi.“

Liudvikas Stankus išleido dvi atsiminimų knygas ir rengia dar vieną šeimos knygą.

„Nesu aš rašytojas ir apie rašymus niekada negalvočiau, – teigia jis. – Kai mokiausi vidurinėje mokykloje iš lietuvių kalbos vos trejetą gaudavau. Aš matematikas buvau, matematikos net mokiau vaikus, aš technokratas, dar besimokydamas mokykloje radijo aparatus sukonstravau. Prie rašymo laisvalaikiu priėjau, kai pradėjau studijuoti giminės genealogiją. Kai atsivėrė archyvai ir galėjau prieiti prie jų duomenų, net už galvos nusitvėriau, koks buvo vien mano močiutės prūsės, tėvo mamos, gyvenimas! Ji išgyveno 103 metus. Priedermę jaučiau parašyti apie giminės šaknis ir apie tėvų patirtas skriaudas ir kančias.“

Aštuonerius metus – 2006–2014 metais – rinko medžiagą pirmajai knygai.

„Tai – ne memuarai, ne dieno-raščiai, – sako Liudvikas. – Aš rašau, kaip jaučiu, kaip prisimenu, atiduodu dvasinę skolą brangiems savo artimiesiems ir gyvenimo kelyje pažintiems žmonėms. Ne visiems spėjau laiku padėkoti, apkabinti, pasakyti gerą žodį.“

„Mano močiutė apie išėjusius anapilin vis sakydavo „išnyko kaip dūmas“. Nenoriu, kad išnyktume kaip dūmas, todėl antrąją savo kny-

gą apie „Ventą“ pavadinau „Neišnykime“, – pabrėžia Liudvikas.

O pirmasis bandymas leisti knygą buvo susijęs net ne su giminės istorija, o su ... Vinco Kudirkos gyvenimu.

„Kartą būdamas Šakiuose, kur ieškojau klevo medienos, nes mano sesers sūnus paprašė manęs padaryti jo vaikelui lopšį, o mūsų giminėje vaikams lopšius darydavo tik iš klevo, minkšto medžio, užėjau ir į biblioteką, – pasakoja Liudvikas. – Pradėjom su bibliotekininkėmis kalbėtis apie Vinčą Kudirką. Jos sako, jog apie jį yra dar neskelbtos medžiagos. Gavau ją ir parašiau nedidelę 50 puslapių knygėlę apie Vinčą Kudirką, išdalinu dukroms, kad turėtų ir jos, ir jų vaikai. Išleidau tą knygėlę Sąjūdžiui kylant, 1989 metais.“

„Tautiška giesmė“ su širdin krintančiais žodžiais „Lietuva, Tėvyne mūsų, Tu didvyrių žeme...“ yra Vinco Kudirkos testamentas, mums jį parašė, mes jį turime, tai ir priesakas, kaip gyventi, ką branginti. Vis galvoju, kokį aš testamentą galiu palikti savo šeimai, artimiesiems? Manau, tos atsiminimų knygos – mano testamentas“, – pasidalija mintimis ponas Liudvikas.